"Мій Телемаку, з Троєю війна
закінчена. Хто переміг — забув я.
Напевно греки: стільки мертвяків
в чужині здатні кинути лиш греки...
І все-таки оця моя дорога
додому аж занадто довга,
так ніби Посейдон, доки ми там
втрачали час, порозтягав простори.
Мені неясно, де знаходжусь я,
і що переді мною...Чийсь нечистий острів,
кущі, будови, рохкання свиней,
геть здичавілий сад, якась цариця,
трава й каміння... Телемаку, милий,
всі острови один на другий схожі,
коли подорожуєш довго й мозок
збивається вже, налічившись хвиль,
сльозяться збиті горизонтом очі
й солене водне м'ясо застить слух.
Забув я, чим закінчилась війна,
і скільки зараз літ тобі, забув я.

Рости великий, сину мій, рости.
Богам лиш знати, стрінемось чи знову.
О, ти сьогодні вже не немовля,
перед яким затримав я биків.
Коли б не Паламед, ми жили б разом.
Хоч може правий він: без мене
ти пристрастей Едіпових позбувся,
і сни твої, мій Телемаку, чисті."